

Sebastian Barry

Staré božie časy

Preklad Igor Navrátil

Jedenásta kapitola

„Veľmi násilná smrť, podľa všetkého spáchaná v stave zúrivosti a nepríčetnosti.“ Hovoril to Fleming. Čítal z dávnych poznámok Billyho Druryho. Predtým prišiel Tomovi narušiť pokojný chod života, ale Tomovi to bolo fuk, tak ako mu bol fuk aj Jack Fleming. Proste mal rád toho veľkého chlapíka. Tentoraz ho vzal dovnútra, lebo konečne urobil v byte aspoň akú-takú revíziu, dlho očakávané čistenie, odkladané jarne upratovanie. Nebol od prírody stvorený na vedenie domácnosti, to veru nie. Malé vrecko s čistiacimi potrebami muselo stratiť všetku nádej v temnote kuchynského kredenca. Nezašiel až tak ďaleko, aby vedome vyrušil pavúka v jeho základni hore na kredenci, hoci svieže jarne počasie prebudilo motýle a tie opäť na celý rok odleteli. Tom ich zbadal, ako trepecú krídlami na okenných tabuliach a v zovretých dlaniach im opatrne pomohol dostať sa von. Odleteli preč, svižké ako malé rybičky, ani sa len neobzreli a ani na chvíľu nezaváhali, a navždy opustili svoje zimné útočisko. „Majte sa,“ povedal Tom ich miznúcim chrbátikom, ako splývali s myriadami mihajúcich sa farieb pobrežia, čo mu trochu vzdialene pripomínalo filmy s Johnom Waynom. „Majte sa, *amigos*. Ďakujem za spoločnosť počas dlhých nocí.“ A Fleming začal ďakovaním za to, že Tom za ním pred niekoľkými týždňami prišiel, a za to, ako pre O’Caseyho a Wilsona bolo nápomocné všetko, čo im povedal.

„Veď toho ani nebolo veľa,“ odvetil Tom.

„Bolo toho výrazne viac, než mali oni, tí chudáci,“ oponoval Fleming.

A potom povedal, že si nemyslí, že zastupujúci komisár im teraz bude stáť v ceste a že Wilson a O'Casey sa boli pohovárať s pátrom Josephom Byrnem. Našlo sa veľmi veľa svedkov a Fleming vyhlásil, že Byrnovo zatknutie je len otázkou času. Vyskytlo sa však niekoľko nových vecí, ktoré treba trochu vyjasniť.

„A získali ste niečo z tých dôkazov, ktoré Billy uchovával zo šesťdesiatych rokov?“ opýtal sa Tom, možno neuvážene, ani sám si nebol celkom istý.

„Ani štipka DNA. Pravdaže, podľa mňa nikto neočakával, že sa niečo nájde. Dámy zo súdneho lekárstva boli v najlepšom prípade skeptické, ale hádam to stálo aspoň za pokus. Odkázali vám, že tá zubná kefka ich mrzí, zničili ju.“ A Fleming sa zasmial, tešil sa z ich forenzného humoru. „Bolo tam veľa starej zaschnutej krvi, určite sa jej tam vylialo aj niekoľko litrov. Čierna reverenda, vieš, stuhnutá od čiernej krvi. Všetko, samozrejme, príliš staré a nepoužiteľne mŕtve, pokiaľ ide o DNA. Existujú však dva typy krvi. Jedného typu je celé more, pravdepodobne od Matthews, a potom pekná malá vzorka od toho druhého.“

Teraz Fleming na chvíľu zmĺkol. Nerozhliadol sa po izbe – čírou náhodou sedel na Wilsonovej starej stoličke –, ale meravo hľadel dole na holé podlahové dosky. Tom stále dúfal, že kúpi lacný perzský koberec v obchodnom dome Slowey's, ak sa niekedy ocitne v tých končinách, na Bachelors Walk. Je vôbec Slowey's ešte vždy tam? Tom cestoval zrakom po peknom

stehovaní na Flemingovom obleku. Ako maličká železničná trať, pomyslel si. Škoda, že hlúpy minister v šesťdesiatych rokoch nechal zrušiť všetky malé vedľajšie železničné trate v Írsku. Neboli ziskové. Ale krásne. Niežeby sa írské vlády veľmi zaoberali krásou. Zastavili príliv návštevníkov v tisíce miest. Strojové alebo ručné stehy – ako to môže rozoznať? Mohol by sa opýtať, lenže nemal náladu na kladenie otázok. Stehovanie cestovalo nahor po priateľovej chlopni a zmizlo na jeho hrdle. Fleming sa ráno oholil, ale v spodnej časti krku mal husté sivé ochlpenie a Tom predpokladal, že pokračuje nadol až do nátníka. Pravdepodobne má dosť chlpatú hrud'. Videl niekedy Fleminga nahého? Neboli si raz spolu zaplávať v plaveckom klube Half Moon pri Veľkom južnom múre v Dublinskom zálive? Alebo tam bol on sám s Billym Drurym? Hlboká skazená voda rieky Liffey, čoraz širšej medzi starými georgiánskymi morskými múrmi. A na druhej strane starého obranného valu – dlhé balvany maslovej farby, ktoré tam kedysi dávno nepoukladal nikto iný než pracujúci trestanci, užitoční zločinci, kedysi dávno, nekonečne ťažké v slnečnom jase toho zaniknutého dňa – a na opačnej strane rozľahlé pobrežie Dollymount Strand ako premočená púšť, ktorá sa tiahne k vzdialenému blikotu západného móla v Dunleary, kde sa kedysi prechádzal s June. Pred June alebo po June, *pred J.* alebo *po J.*? Nevedel sa rozpamätať. Spomínal si, že sa tam vybrali na bicykloch v nevhodnom dennom čase, ako sa potom ukázalo, popri čistiarni odpadových vôd, popri hoteli Tide, po ceste posiatej výmoľmi za múrom elektrárne,

popri deťoch z mesta v šortkách na pláži Shelly Banks, popri všetkých mestských rodinách so žiariacim výzorom, otcovia ako mrože, matky ako ladné tulenie dámy, deti rozochvievali vzduch radostnými výkrikmi a výskotom. Smiali sa jeden druhému len z vlastnej pochabosti: v plaveckom klube Half Moon nebolo po prílive ani stopy! „Nemôžeš skákať hlavičku do ničoho,“ povedal Billy Drury alebo to bol Jack Fleming. Tak sa vrátili späť na pláž posiatu ostrými lastúrami a celkom spokojne si zaplávali s tými rodinami vo vode nezvyčajne teplej na írské prímorské letovisko. „To preto, lebo doň čúrajú deti,“ vyhlásil Billy a áno, teraz mu svetlo v hlave, že to bol naozaj Billy, nie Fleming, takže tých chlupov na hrudi nevidel o nič viac.

„Mužmi na mieste činu si teda bol ty a detektív seržant Drury – bolo to v Dublinskom pohorí, však?“

„Áno, vo Wicklowe.“

„Vo Wicklowe, správne. Zaujímalo ma, či ste vtedy dali urobiť krvný rozbor. Napríklad od Byrna sa totiž nezachovala žiadna vzorka. Ale môžeme ju ľahko získať teraz. Urobili ste to vtedy? Alebo sa to všetko možno stratilo? Nezozbierali ste vzorky krvi od podozrivých ani od ďalších ľudí?“

Tom zacítil vo svojom profesionálnom srdci trhnutie. Odpoveď bola jednoznačne nie. Cítil, že Fleming bude pokladať každú odpoveď za nepresvedčivú. Poskytol však Tomovi zadné dvierka. Tie veci sa skutočne stratili. V prvom rade neboli dobre zachované. Billy bol však zároveň známy svojou schopnosťou postarať sa o dôkazy. Bol spoľahlivý. Svedomitý. Nerobil všetko

narýchlo, len aby sa toho mohol zbaviť. Štítky zvyčajne odpaďovali, lebo lepidlo bolo zle namiešané, veci boli nahádzané bez ladu a skladu, čím sa dobré dôkazy znehodnotili. Takto však Billy nikdy nepostupoval. Tom nevedel, čo na to povedať. Bol veľmi hrdý na väčšinu toho, čo za dlhé roky vykonal. Cítil však, ako ním prúdi príval takmer hmatateľného zahanbenia.

„Billy mal vo zvyku zhromažďovať vzorky krvi na týchto kartičkách,“ povedal Tom. „Len kvapôčku, býval ich celý súbor, ako balíček hracích kariet.“

„Vážne?“ zareagoval Fleming nezaujatým tónom.

„Áno, určite. Často sme to robili rovnako, ty a ja, Jack. Pri iných vraždách.“

„Ach, áno. Pravdaže. Podľa potreby.“

Jack Fleming sa veľmi nenamáhal, aby skryl sklamanie. Tom nevedel, či je sklamaný z jeho mizernej odpovede, z toho, že sa vo všeobecnosti nepodarilo zachovať dôkazy zo šesťdesiatych rokov. Práve v tejto chvíli určite na tisíce policajných staníc v tmavých zásuvkách a skriniach ležia zapadnuté rozličné veci. Nikdy neexistovalo nejaké centrálné miesto, kam by ste mohli uložiť dôkazy. A cirkevní zamestnanci a velitelia policajných staníc pomreli, takže tie veci zostali také skryté a zabudnuté ako Tutanchamonova hrobka.

„Jasné, áno,“ pokračoval Fleming. „Takže najlepšie, čo môžeme urobiť, je vziať vzorku od teba. Billyho Druryho sa nám sotva podarí vyhrabať spod zeme.“